

Ascensions pel Rocaponça

Per Joaquim Carreras

La serralada costera catalana, presenta en alguns determinats enclaus, un agreiu aspecte que trenca l'harmonia del paisatge. Un d'aquests enclaus està situat prop del monacal poble de Solius.

Alterosos monolits de roca granítica, alternen amb les suaus línees de les erosionades muntanyes on estan inmersos. El roig ferotge del granet contrasta amb l'aclaparadora verdor de la exuberant vegetació.

Un d'aquests monolits, pot ser el més espectacular, és el Rocaponça. Ha donat nom, talment com un massís a la contrada. Està rodejat de altres monolits, amb mesures més reduïdes però d'iguals característiques.

Aquest rocam, va desper-
tar (ja fa molt de temps),

l'interès dels agosarats homes-aranya, o altrament dit, els escaladors. Foren el pare i fill Casals, del GEIEG, els primers en obrir vies de considerable dificultat, en les parets dels monolits. La més important fou la del propi Rocaponça que amb una llargària d'uns 70-80 metres és encara la via més llarga de totes les fetes al «massís». La pega es que quasibé tota és d'escalada artificial (excepte en determinats punts) i actualment és impracticable degut a la precarietat d'alguns deteriorats claus. La via, transcorre per la vessant Sur-Est del monolit. Val a dir que el Rocaponça té un senzillet camí d'ascensió a la seva vessant Nord.

Altres vies que van obrir-
els gironins (en monolits

propers) foren, la «Xeme-neia», en la qual s'ascendeix en mig d'una ampla fisura, amb les més depurades tècniques clàssiques (és única en el seu gènere al «massís») i per altra part, la de «L'arbre» o «Podrida» que fa honor al segon nom (encara que també hi ha un arbre) perquè en alguns trams, la descomposició de la roca és tan gran, que fa desaconsellable la seva escalada. Tant una com l'altra s'escalen sense emprar ni un sol pas d'escalada artificial i medeixen uns 30 metres.

Desde fa uns 4 anys, una generació d'escaladors de la COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA, hem cercat amb afany superador, noves possibilitats que ofereixen les rogenques roques grani-

tiques del «massís» rocaponci. Recolzats per les noves tècniques, d'ascensió, determinades en gran part en apareixer (ara fa uns 7 anys) nous tipus de calçat. Les clàssiques botes de cuir i sola rígida ja només són utilitzables a l'alta muntanya. El que s'ha imposat arreu són els flexibles, lleugers i adherents «peus de gat». L'aparició de nous materials d'assegurança (empotradors, bi-coins...) també és important, encara que la manca d'esquerdes en els monolits fa que siguin poc utilitzats. Per altra part cal recalcar que l'ús, ja generalitzat del «baudrier» (és una mena d'arnès com el que utilitzen els paracaigudistes) permet una escalada més desinvolta i segura.